

Col·legi Sant Josep Sant Hilari Sacalm

Butlletí nº 60

Desembre del 2007

SUMARI

LA CUINA D'EN VADÓ

En aquest Nadal, en Salvador Brugués viatja entre els records, es remunta a la seva infantesa i rememora aquelles trobades familiars en què els àpats eren una part important de la celebració. Ell, segons ens explica, esperava amb il·lusió el moment de les postres. Ara ens vol fer compartir aquella il·lusió i ens proposa uns "coulants" de xocolata per llepar-nos els dits.

EL FRACÀS ESCOLAR

Després dels informes que han ocupat les portades de tots els diaris, ens ha semblat oportú publicar l'article d'un professor d'institut amb força anys d'experiència. Una visió força objectiva que, amb tota seguretat, ens ajudarà a comprendre i a cercar solucions tots plegats.

MONOGRÀFIC

El monogràfic, en aquesta ocasió, està dedicat a la Llar Infantil "Les Cent Fonts" amb la finalitat de donar a conèixer aquesta institució, els seus alumnes i les seves mestres que, a partir d'aquest curs, han passat a formar part de la nostra família.

ENTREVISTA AL BISBE DE VIC

Mons. Romà Casanova, Bisbe de Vic, va visitar el Col·legi i va voler parlar amb tots els alumnes. La veritat és que va ser molt interessant i vam quedar molt contents de la visita. Els de 4t d'ESO li van fer l'entrevista que publiquem en aquest número.

DAVANTAL

Diferents informes...

En les darreres setmanes el tema de l'ensenyament a casa nostra ha ocupat molts espais en els mitjans de comunicació i això no és un bon símptoma, perquè sempre es generen males sensacions quan es parla de resultats.

Objectivament, com a docents no podem estar satisfets de les conclusions que manifesten uns recents informes elaborats per entitats de prestigi. Evidencien que són força les coses a refer i a millorar en aquest camp tan sensible a l'opinió pública, i en concret a les famílies, com és la formació dels nostres infants.

Que els resultats no són els que voldríem és evident perquè les xifres, les interpretem com vulguem, no enganyen i reflecteixen una realitat que cal afrontar amb preocupació, però també amb la valentia de voler progressar i millorar.

Tanmateix, la societat en general està fent una severa crítica envers tot el que es belluga en el món de l'ensenyament. Que si els mestres, que si els alumnes, l'actuació dels pares, els déficits en el sistema educatiu o les decisions dels polítics. Tot va al mateix sac, sense que quedi res en el garbell, com si tot es fes malament, i tampoc no és això. De l'arbre caigut tothom en fa estella...

És clar que hi ha coses que s'han de canviar perquè no funcionen prou bé en tots els àmbits que abans s'han esmentat, i això és el que cal fer.

Sense meditar gaire, de seguida anem al fàcil recurs de dir que això abans no passava, que els alumnes sortien més preparats, que si més disciplina, més exigència... En molts aspectes no és del tot correcte. Sí que hi havia una diferència i és que estudiar costava més, demanava **més esforç** als pocs i poques que ho podien fer. Només cal recordar que, els de poble, en cursar el batxillerat ens examinàvem a Girona i fèiem les proves de totes les assignatures en un dia i ens podien fer preguntes sobre tot el llibre.

Aquest esforç és clau en el camp de l'ensenyament i convé aplicar-lo als alumnes perquè treballin més, als mestres perquè siguin conscients de la tasca que tenen entre mans i de què un títol no garanteix ser un bon docent. També als pares, que s'han d'esmenar en exigir als seus fills el màxim que poden donar en tots els aspectes segons la seva capacitat i, en darrer terme, als polítics, que pensin que les lleis sobre educació no haurien de ser objecte de mercadeig electoral.

Com a director de la nostra escola haig de dir que no ho veig tan malament com es generalitza. Si que s'hauria de treure un millor rendiment de tot plegat i és per aquest camí que treballem. El més fàcil és enganxar-se al carro de les lamentacions i deixar-se portar per la mateixa inèrcia.

Tenim la sort de ser uns centres petits que en aquests moments atenem alumnes de 0 a 16 anys, amb l'avantatge que suposa la coordinació d'etapes en l'ensenyament dels petits, que és fonamental, i el coneixement de l'alumnat al llarg període de formació citat. Gaudim d'un professorat molt estable, especialitzat en la matèria que imparteix, i que té ganes de fer bé les coses i de millorar la seva formació permanent. També disposem i ens aprofitem de l'autonomia que ens permeten les noves directrius de la Llei d'Educació.

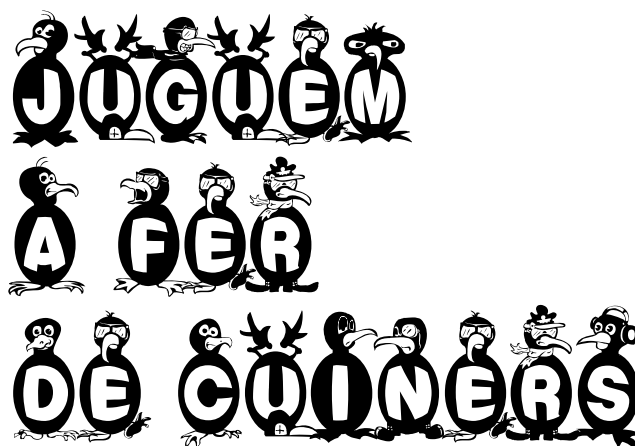
El titular és una Associació de Pares que vetlla per l'interès de l'educació dels seus fills i que col·labora en la tasca de treballar pel bon i millor funcionament dels dos centres, la Llar Infantil "Les Cent Fonts" i el Sant Josep.

Clar que tot es pot i s'ha de millorar i estem dedicant esforços per aconseguir-ho. Es busquen nous projectes a realitzar, es dediquen més atencions a alumnes amb dificultats, es té una molt bona política d'acció tutorial envers els alumnes, es millora la coordinació entre etapes i es vetlla per aconseguir una bona instrucció i formació humana per a què els alumnes siguin capaços d'afrontar amb garanties el món, no gens fàcil, que els espera. Tot això amanit amb unes dosis d'exigència, de generositat, de disciplina, de formació cristiana i de dedicació per part de tots.

Si fóssim conscients que tot es fa tan malament com es diu, ens vindrien ganes de tancar la barriaca, però no és així, la qual cosa no vol dir que defugim les realitats que aquests informes planteegen. Les crítiques ens estimulen a millorar tot allò que està el nostre abast. Ara convé que cadascú reflexioni des del lloc i la posició en què estigui i procuri **progressar adequadament**.

Una vegada més, i ja estem a les portes del 2008, molt bones i santes festes de Nadal.

Àngel Serradesanferm i Valls

A la tardor, i amb l'arribada de Tots Sants, és tradició nostra fer panellets. Per aquest motiu, els nens i les nenes d'Educació Infantil 1 vam fer el taller de "Jugar a fer de cuiners" i vam elaborar aquest dolç.

Amb els ingredients que tots els nens i nenes vàrem portar de casa, fèrem els panellets. Abans de posar-nos a preparar-los, vàrem tastar la farina i el sucre i, tot seguit, vam manipular-los. Aquesta activitat inicial va ser molt enriquidora per a tot el grup ja que, a part de jugar i passar-nos-ho molt bé, ens va permetre treballar els sentits:

Just: provar la farina d'ametlla i el sucre per separat i, després, provar la barreja d'aquests dos ingredients amb els moniatos i la patata que constitueixen el massapà per fer els panellets.

Tacte: crear una textura nova a partir de la manipulació i barreja de productes, per obtenir el massapà

Vista: veure el blanc del sucre i el taronja del moniato.

Olfacte: l'olor dels panellets en sortir del forn.

I com fèrem els panellets, doncs?

Barrejant tots els ingredients, obtindrem el massapà. Amb la massa feta, cada nen i cada nena la va manipular i

va fer boles ben rodones, com si juguéssim amb plastilina, però amb una mena de plastilina de gust molt dolc. Quan les boles estigueren fetes, les passàrem per ou batut i després hi enganxàrem, amb molta paciència, els pinyons. I cap al forn, a cuire!

Que bons que eren els panellets quan els tastàrem a la tarda, per berenar! Perquè nosaltres som

molt bons cuiners!

A part de percebre totes aquestes sensacions, ens divertírem molt i ens passà el matí volant, perquè estiguérem molt enfeïnats amb això d'aprendre tot jugant a fer de cuiners.

Per tal que els pares fessin una degustació del nostre producte, ens vàrem endur a casa una bosseta plena de panellets. Què contents que varen estar amb aquest regal tan inesperat!

INGREDIENTS PER FER ELS PANELLETS

Farina d'ametlla, Sucre, Moniato bullit, Patata bullida, Ou, Pinyons

VISITA AL COL·LEGI SANT JOSEP

Els nens i nenes que veieu en aquest pòster som els de segon d'Educació Infantil. Ens hem dibuixat i pintat nosaltres mateixos. Ens hi semblen, oi?

Aprofitant que a classe estàvem treballant l'escola i en volíem saber més coses, un matí vam fer una visita a l'edifici gran del Col·legi Sant

Josep.

Després de la visita vam fer una bona colla de dibuixos on surten els llocs i alguns dels mestres que vam conèixer. A veure si us agraden!

Just abans d'entrar, vam veure unes lletres que, quan vam haver-les llegides totes, vam saber que deia el nom de l'escola.

Vam entrar per una porta de ferro a un pati molt gran amb unes pintures molt boniques a la paret. La majoria de nosaltres, com que ja tenim germans i germanes grans, ja coneixíem el pati i sabíem que és molt diferent del que juguem nosaltres. Hi ha cistelles de bàsquet, però no hi ha ni sorra ni pales, tampoc no hi ha gronxadors, ni arbres, ni porteries per a jugar a futbol.

Vam conèixer molts professors als quals fèrem molta gràcia. Cadascun d'ells ens va explicar la seva tasca i vam poder veure diferents aules de nenes i nens més grans. Ara ja sabem que ells **NOT ENEN RACONS**.

Una de les sales que més ens va agradar però, va ser la dels ordinadors. N'hi havia molts i, com que estaven engegats, tenien les pantalles plenes de diferents dibuixos de colors.

Hi havia un teatre molt gran que hi cabien moltes persones, amb un gran escenari. Ens van dir que el festival de Nadal d'enguany el fariem en aquest local i així els pares ens podrien veure molt bé.

També vam adonar-nos que allà no hi ha menjador, ni cuina, ni taules, ni plats, ni cuinera, ni monitors de menjador. Ens van explicar que els nens i nenes grans venien a dinar al menjador de la nostra escola.

Ens va agradar molt veure el lloc on anirem nosaltres quan siguem més grans i també haver conegut els mestres que tindrem.

VISITA A L'AULA D'INFORMÀTICA

Els alumnes de P5 hem treballat la unitat didàctica del cos humà. Es tractava sobretot de despertar el desig d'aprendre com funciona el nostre cos. Els nens/es coneixen força bé les parts externes del cos i saben per a què serveixen, però ara calia veure com eren algunes de les parts internes i saber per a què s'utilitzen.

Aquestes són algunes de les activitats realitzades:

- **Taller de relaxació i interiorització del seu cos i del cos del company.**
- **Observació de llibres d'anatomia de la biblioteca.**
- **CD "El cos humà"**
- **etc.**

Però l'activitat que us volem explicar a fons és la visita a l'aula d'informàtica del Sant Josep.

Ja hem dit abans que volíem despertar el desig d'aprendre i motivar-los, creiem que una bona manera és a través de l'aula d'informàtica. La seva cara a l'entrar a l'aula dels ordinadors ja era una manera de mostrar-nos que anavem per bon camí.

Ens vam col·locar per parelles davant de l'ordinador i vam començar el que per a molts era la seva primera aventura per internet. Tots van seguir les instruccions i van clicar les icones indicades per a connectar-se a internet i buscar la pàgina on volíem treballar.

En el nostre cas aquest va ser el camí:

1

2 Infantil

3 El cos humà

Un cop dins la pàgina web que volíem vam realitzar l'activitat relacionada amb el cos humà.

Consistia en canviar les parts de la cara seguint els ítems marcats i un cop finalitzada l'activitat ells mateixos van anar tancant les diferents finestres i l'ordinador.

La veritat és que l'activitat va ser un èxit i una bona mostra d'això són alguns dels dibuixos fets a classe després. Aquí en teniu un exemple.

Per tornar-vos-hi a connectar:

www.edu365.cat

La cuina d'en Vadó

Nadal de xocolata... Nadal de Records.

Sempre em passa el mateix quan arriba Nadal. Vénen records i records de quan, de petit, celebràvem a casa el que la mare deia que era el millor temps de l'any.

El dia de Nadal, venien tots els cosins, tota la tropa Fontané i desmuntàvem tot l'hotel jugant a saltar llits i a cuinar i amagar per les golfes.

La veritat és que, gastronòmicament, el meu record és el de menjar sempre el pit del pollastre. Jo, que sempre demanava la cuixa, com que era dels petits, era relegat a veure com els grans queixalaven aquella peça tendra i gustosa i a mi m'encolomaven la trista i eixuta petxuga que per rang em pertocava.

Així, el meu record bo es centra en les postres: neules de ca l'Enric i de ca l'Amadeu però, sobretot, torrons de "iema" de l'Àngel de "ca l'Avaià" i, és clar, dolços de xocolata.

Enguany, el record no ha anat massa lluny, de fet és el de l'any passat, quan el pare ens va donar un ensurt i ens va convidar a passar les festes al Trueta de Girona. Ara que ho mirem de lluny (i tranquils) ens adonem de la sort que tenim de poder-ho celebrar tots junts.

Ara toca a can Brugués. Mentre dinem, veurem com part de la nostra història desapareix amb el local que ens va veure créixer i riure (i també i moltes vegades cridar), però sabent que és el moment present el que compta per poder gaudir del passat i millorar el futur.

Deixeu-me doncs, desitjar-vos un felix Nadal i que tingueu la sort de gaudir-lo amb el millor amaniment del món: aquells que estimeu.

Tanmateix també a aquells que passaran el Nadal lluny de casa o dels seus.

Bon Nadal

Coulant de xocolata Pastís calent de xocolata

Ingredients:	
100 grams de clara d'ou	
100 grams de rovell d'ou	
75 grams de sucre	
75 de farina	
75 de mantega	
125 grams de xocolata al 70%	
Gelat de Vainilla	

- ❖ Barregeu els rovells i les clares. Incorporeu la xocolata i la mantega fosa (ho podeu fer junt al microones en programa de descongelació) i a l'últim moment incorporeu el sucre i la farina (ho podeu triturar amb un turmix).
- ❖ Unteu flameres amb mantega i després polvoritzeu-les amb cacau o farina (d'això se'n diu encamisar).
- ❖ Empleneu aquestes flameres fins a 3/4 parts i deixeu refredar (si voleu, podeu congelar i tenir-ho a punt per altres dies de festa!)
- ❖ Coeu el pastís a 190 graus durant 8 minuts
- ❖ Traieu-lo del forn i deixeu reposar 1 minut (la part de sobre ha de ser lleugerament forta).
- ❖ Desemmoltleu i col·loqueu en un plat amb el gelat de vainilla (o de xocolata, si sou encara més llaminers)
- ❖ Que vagi de gust i que tingueu molt bones festes

Salvador Brugués i Fontané
Exalumne. Professor de l'Escola d'Hostaleria de Girona

HALLOWEEN

Enguany, des de l'àrea d'Anglès els alumnes de Primer de Primària han celebrat el Halloween. Aquesta festa és tradicional als països de parla anglesa i té lloc l'últim dia del mes d'octubre. Els nens i les nenes es disfressen de personatges relacionats amb el món del terror i de la por i passen per les cases preguntant: *trick o treat?* que significa: *truc o tracte?* Llavors, els veïns pacten donar-los caramels, galetes, etc. perquè si no els nens poden fer alguna malifeta.

Els alumnes de Primer es van disfressar i van anar al Col·legi Sant Josep a visitar la resta de classes de Primària. Pel camí, també es van parar en alguna botiga que va col·laborar molt atentament amb tots ells. Els més petits, Educació Infantil 1, 2 i 3 també van rebre la visita dels monstres, vampirs, bruixes... Alguns es van espantar una mica però en general, els hi va agradar molt.

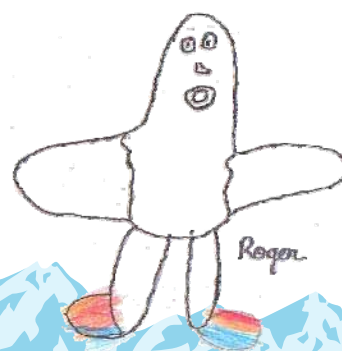

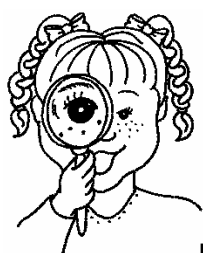
Totes dues escoles també van estar decorades amb les típiques carbasses de Halloween, invitacions de festes en anglès... fetes pels alumnes tant de la Llar com del Sant Josep. Ah, i en Guillem Cornellà va portar a la classe una carbassa típica de Halloween que li va fer la seva tieta!

Els alumnes de Primer s'han dibuixat tal i com es van disfressar aquell dia. S'ho van passar molt bé.

Alumnes d'EP 1

La història d'un parell de lupes

LUPA: instrument òptic compost d'una lent convergent que permet veure objectes ampliat sense necessitat de fer cap esforç d'acomodació amb la vista.

Som dues lupes que descansàvem molt tranquil·les dins un calaix del laboratori, fins que un dia, la senyoreta Mireia, ens va despertar i ens va baixar a la classe de segon, on hi havia anat a parar una branca d'arbre mig podrida i plena de bolets.

Tota la mainada de la classe ens va utilitzar. Uns ens agafaven fort per por de què caiguéssim dels seus dits, altres ens posaven arran dels bolets fins a tocar-los, altres ens posaven en contacte amb els seus ulls...

- Ens fèiem un tip d'anar amunt i avall! Els comentaris que sentíem també eren variats:

- Mira aquest bolet és pelut!
- Oh, aquí hi ha una aranya!
- Mireu aquí hi ha una colònia de bolets tan petits que semblen agulles de cap!
- Sense la lupa semblava que era una crosta de terra enganxada a la branca!

- Apa, aquests bolets no tenen làmines a sota, tenen com una esponja!

Alumnes d'EP 2

- Així vam passar una setmana. Cada vegada que els alumnes acabaven una activitat, ens agafaven i "investigaven" quina cosa nova podien trobar en aquella branca.

- Quan la senyoreta va tornar la branca on l'havia trobada, vam pensar que ja podríem tornar a la nostra vida tranquil·la en el calaix del laboratori. Però no, va portar un mineral de color verd anomenat oliví i... apa, tornem a l'exercici d'apropar-nos i d'allunyar-nos i a sentir més comentaris.

- *Semblen granets d'arròs verds!*
- *Hi ha diversos tons de verd!*

- *Mai no ens hauríem pensat que una pedra pogués ser tan maca!*
- *En podem portar de casa i mirar-les?*

- No, no, que digui que no! Que ens estem cansant molt -dèiem les lupes- però ningú no ens escoltava.
- *Podeu portar qualsevol cosa que pugui ser interessant d'investigar -va dir la senyoreta.*
- *De pedres ja n'hem vistes moltes! La col·lecció de minerals volcànics d'en Marc, el cristall de calcita de l'Anna Ribot, les pedres fogueres (quars) de l'Arnau i l'Anna García, el granit d'en Rubèn... També hem vist diferents textures de fruita: taronja, mandarina, plàtan...*

- Al llarg de la nostra vida, ens van utilitzar els grans científics i nosaltres els ajudarem a inventar coses noves que van proporcionar grans beneficis a la humanitat. També vam ser les eines preferides dels detectius més famosos que, amb la nostra desinteressada col·laboració, van resoldre els delictes més complicats. Però, malauradament, feia molt de temps que ningú no ens feia cas. Ara, però, ens hem habituats tant als nens i nenes de segon i hem après tantes coses, que si ens tornen a portar al laboratori els trobarem a faltar i ens sentirem abandonades i inútils. Estem ben segures que ben aviat tornaran a venir a buscar-nos i, tots plegats, ens divertirem d'allò més i aprendrem un munt de coses noves.

EL FRACÀS DE L'EDUCACIÓ A ESPANYA

Enfeinats, tossuts i decidits

Els professors sabem que l'educació és una feina activa que només aprofita a qui la fa, no al que mira.

Fa uns quants anys, la paraula clau per parlar de l'estat d'ànim dels professors era "desconcert". Ningú no sabia ben bé on era, tot anava una mica embolicat. Ara no. La sensació general de les sales de professors crec que es pot definir més bé amb uns altres termes: enfeinats, perquè, tot i que la gent de vegades diu que els professors no treballem, tenim molta feina, en tenim tanta, que sovint no ens l'acabem de treure del damunt. Tossuts, perquè molt sovint hem de tirar endavant entremig d'empentes que ens voldrien fer anar cap a la dreta o cap a l'esquerra, o fins i tot a vegades cap enrere. I, especialment, amb esperança, amb ganes, disposats a lluitar.

Tenim molts motius per lluitar. La nostra feina, que no és senzilla, es complica cada dia. Ja sé que sembla un tòpic, i per això mateix voldria

convèncer el lector amb arguments, amb exemples. En primer lloc, els problemes de disciplina, d'autoritat dins de les aules. Qui va estudiar fa 15 o 20 anys no es pot imaginar com és una aula de les actuals. Efectivament, els professors hem de fer uns esforços molt grans, que de vegades resulten ineficaços, per mantenir la disciplina dins de l'aula, per controlar els alumnes. Però és que vivim en el món on vivim; en la nostra societat impera el sentiment estès que les normes socials no cal obeir-les.

Els nostres nens viuen en un món on és una cosa força normal mirar d'enganyar a l'hora de fer la declaració de la renda, on és normal aparcar en llocs on no s'ha d'aparcar, on també és normal circular més de pressa del que diu el senyal... ¡Si fins i tot la Policia no pot evitar que es converteixi la plaça de Catalunya de Barcelona en un gran corral d'exaltats! Si tots nosaltres, quan ens interessa o quan ens afecta, ens creiem amb dret a dir que les normes estan mal fetes, i això justifica que ens les saltem, no ens ha d'estranyar que l'altre dia, per exemple, a classe els meus alumnes volguessin posar a votació si havien de fer, o no, l'exercici número quatre de la pàgina 32 del llibre, tal com jo els havia manat.

En segon lloc, hi ha una disfunció molt gran entre el que la societat voldria que féssim a l'escola i el que l'escola ha de fer o pot fer. Els instituts no poden ser la solució a la crisi de la família, l'escola no és el lloc on els nois viuen mentre els seus pares treballen. Els nois han de viure a casa seva i han d'anar a l'institut quan toca... I no pas a l'inrevés. Sovint, d'una manera espontània, busquem en les escoles la solució als problemes que la societat no sap resoldre. Si mengem malament, resulta que el colesterol s'ha de solucionar a les escoles; si fumem, hem d'ensenyar als nens el perill que comporta el tabac; si hi ha canvi climàtic, nosaltres hem d'educar... Sembla que tot, especialment tot allò que no té solució, ho ha de solucionar l'escola.

Hem de lluitar, cada dia, contra la pròpia concepció del que vol dir educar. És una mica el

Opinió

que passa amb els metges, que es queixen, amb raó, que la gent confon el dret a tenir una assistència sanitària amb el dret a la salut. La salut no és un dret. Ningú no pot tenir dret a tenir salut, perquè ningú no pot garantir la salut. Tenim dret, això sí, a una assistència sanitària que paguem entre tots.

Doncs amb l'educació em sembla que passa una cosa similar. De vegades els professors ens trobem amb alumnes que arriben a l'institut i s'asseuen a esperar que els eduquem. I ens diuen: "Va, educa'm, que estic esperant". Però l'educació és una feina activa, que només aprofita al que la fa, no al que mira. Tenim dret a accedir a uns serveis educatius de qualitat. I, de fet, els tenim: potser com mai no els havíem tingut. Però, fins i tot amb el plat parat a taula al millor restaurant, només queda servit qui menja, i, sobretot, qui paeix el que ha menjat.

Sovint no som conscients que el dret a l'educació es converteix en l'obligació d'estudiar.

Sovint no som conscients que el dret a l'educació es converteix en l'obligació d'estudiar. Els alumnes d'ESO no són lliures de decidir si van o no van a l'institut: anar-hi és obligatori. I tampoc no ho poden decidir els seus pares: la llei ho mana. Educar és antinatural. Educar és aprendre a anar contra els nostres impulsos primaris, és mirar de convertir els nostres instints en actes voluntaris. Educar és convertir la necessitat primària i egoista en necessitat secundària i solidària. Vivim en un món de consumidors on tot ens crida a satisfer a l'instant els nostres capricis, i la feina dels professors consisteix a convèncer uns nois adolescents que sovint val la pena resistir als impulsos primaris. I, a més a més d'educar, també hem d'ensenyar. Aprendre costa. No és fàcil, no és immediat, no és automàtic. No s'aprèn mirant documentals a la televisió. I, us ho ben asseguro, no s'aprenen valors morals mirant el futbol ni imitant la vida dels nostres herois, és a dir, dels esportistes.

**Educar és antinatural.
Educar és aprendre a anar
contra els nostres impulsos
primaris, és mirar de
convertir els nostres
instints en actes voluntaris.**

I la intervenció dels polítics de vegades és de jutjat de guàrdia. Sense anar més lluny, només cal veure el famós cas de la noia del vel a Girona. El pare amenaçava de no portar la nena a l'escola (és a dir, ¡amençava de no complir la llei!) i els responsables d'Educació van cedir al xantatge, fent malbé d'aquesta manera centenars d'hores de feina d'integració social feta per part dels educadors.

Malgrat tot, som tossuts, ja ho deia. Continuem lluitant, i no és una paraula buida. Treballem per guanyar-nos el sou, és clar, però, sobretot, treballem perquè creiem en la nostra feina.

Lluís Hernández
Catedràtic de l'IES Joan Coromines, de Pineda de Mar
Llicenciat en Filologia i doctor en Informàtica.
(El Periódico, 1-12-2007)

LES SORTIDES DE CICLE MITJÀ

COVES PREHISTÒRIQUES DE SERINYÀ

El dia 23 d'octubre els alumnes de Primària vam fer una sortida a les **coves prehistòriques de Serinyà**. Aquestes coves estan situades a la comarca del Pla de l'Estany, dins el terme municipal de Serinyà, població molt propera a Banyoles.

Un cop dins el Parc vam esmorzar, i seguidament, ens vam dividir en grups de treball i vam començar la visita. Un audiovisual sobre les coves de Serinyà ens va fer entrar dins el món de la Prehistòria.

Cada grup, amb els respectius monitors, vam iniciar el recorregut per les tres coves del Parc, la Cova de l'Arbreda, la Cova de Mollet i la Cova del Reclau Viver. En finalitzar la ruta vam fer diferents tallers com si fóssim homes primitius. Els de Cicle Inicial els va tocar fer el taller de pintura. Els de Cicle Mitjà, el taller de caça i de treball de la pell. Finalment, els de Cicle Superior, el taller d'arqueologia. Va ser un matí molt atapeït i ple d'experiències noves.

A l'hora de dinar ens vam dirigir a Banyoles al Parc de la Draga. Ens vam entaular i després d'haver menjat vam poder jugar en un camp molt i molt gran. Al cap d'una estona, tot fent una passejada a prop de l'Estany, ens vam dirigir cap a l'autocar. Abans de pujar-hi vam berenar i cap a Sant Hilari s'ha dit!!!

UNA MICA D'HISTÒRIA DE LES COVES

Cova de l'Arbreda

El que veiem avui recorda molt poc la seva forma original, ja que gran part del sostre ha desaparegut. Els Neandertals la van habitar ara fa uns 90.000 i 39.000 anys, mentre que els humans moderns ho van fer entre ara fa uns 39.000 anys i fins als 16.000 anys. Actualment està en procés d'excavació.

Cova de Mollet

Aquesta cova ha conservat força bé la seva forma original, tot i que també ha perdut una part de la seva visera exterior. És la que conté la presència humana més antiga, d'ara fa uns 200.000 anys. Els humans que van habitar la Cova de Mollet ja coneixien i controlaven el foc. Dins la cova, també s'hi han trobat restes d'animals com l'elefant antic, el rinoceront de les praderies, etc.

Cova del Reclau Viver

És la cova que millor conserva el seu aspecte original. Està dividida en dues sales, l'entrada o vestíbul que encara conserva el sostre intacte i la galeria o corredor. Va estar habitada fins ara fa uns 3.000 anys. La cova va ser utilitzada puntualment com a refugi, com a magatzem de cereals o com a lloc d'enterrament.

Excursió a la capçalera del riu Onyar

El dia 5 de novembre els alumnes de 3r i 4t vam anar d'excursió a la capçalera del riu Onyar. Aquest espai es troba situat a cavall entre la comarca del Gironès i la Selva, dins els termes municipals de Brunyola, Sant Dalmai i Bescanó. La sortida va consistir, bàsicament, en un bon coneixement de l'entorn. Vam descobrir el bosc mixt de les Guillerries (alzines, alzines sureres, faigs i pins) i el sotabosc (estepes, gatoes, bruguerols, brucs i galzerans).

La ruta que vam seguir ens va conduir, per entre boscos i camps de conreu, al llit del riu.

Hi havia tanta sequera que fins i tot ens hi vam posar a dins.

Alumnes d'EP 3 i EP 4

Els monitors que ens guiaven la sortida ens van explicar que el riu Onyar neix de la confluència de tres torrents: el de Santa Bàrbara, el de Sant Romà i el de Mas Llunès, i més endavant, va rebent aigua d'altres torrents i rierols, fins que després de travessar Girona deixa les seves aigües al riu Ter.

Caminant, caminant, va arribar l'hora de dinar. Els monitors ens van deixar en un indret prop del riu on teníem molt d'espai per saltar i córrer. Va ser una estona molt distreta i divertida i, imitant els habitants de les coves de Serinyà, ens vam convertir en vertaders enginyers i constructors de cabanes. Passada l'estona de lleure, els monitors ens van venir a buscar i vam seguir treballant.

Aquesta vegada, ben bé al costat del riu. Seguint un caminet sempre al costat del riu ple de fulles, que gairebé no ens deixava veure l'aigua, vam arribar al lloc on ens esperava l'autocar. Abans, però, vam creuar el riu per una passera molt original que l'havíem d'anar saltant. Sort que no hi havia gaire aigua...

Les sortides han estat fantàstiques i hem après moltes coses.

El curs escolar 2007-2008 marcarà, amb tota seguretat, un nou punt d'inflexió en l'educació de la mainada de Sant Hilari. Les germanes carmelites de Santa Joaquina Vedruna ens han hagut de deixar després de 139 anys de dedicació als nens i nenes de la vila. Amb aquesta marxa quedaven afectades de manera directa i immediata totes les famílies amb mainada de 0 a 3 anys que es trobarien, de sobte, sense el servei educatiu i d'acollida que, per a aquesta franja d'edat, havien ofert fins ara les germanes. L'Associació de Pares de Família de Sant Hilari Sacalm (APFSHS) s'ha fet càrrec d'aquesta mancança i, fidel a una línia iniciada fa molts anys, ha assumit el projecte iniciat per les germanes, ha decidit continuar-lo i posar-lo al servei de les famílies del poble que vulguin fer-ne ús.

L'APFSHS es converteix d'aquesta manera en titular de la Llar Infantil "Les Cent Fonts" i del Col·legi Sant Josep. Aquesta titularitat de tots dos centres permet a l'Associació fer-se càrrec de l'educació dels nens i nenes i dels nois i noies de Sant Hilari que ho desitgin, des dels 0 fins als 16 anys.

És per aquesta raó que hem decidit dedicar el monogràfic d'aquest número de Nadal a aquesta institució centenària i actual alhora. Volem que tota la gent del Sant Josep i de la Llar ens puguem conèixer de primera mà, ja que tots plegats formem part de la mateixa família i del mateix projecte. També volem fer unes pinzellades del que ha estat aquest centre al llarg de la història i de les mestres que, amb el seu esforç i bon fer, han aconseguit tirar-lo endavant. També hi trobareu algunes anècdotes que us sorprendran. En tot cas, de ben segur que hi passareu una bona estona.

GRÀCIES, GERMANES!

A finals de juliol les germanes carmelites de Santa Joaquina de Vedruna van deixar Sant Hilari Sacalm, després de més de cent anys de serveis a la nostra vila, a la nostra mainada i a tota la nostra gent, a través de les actuacions més diverses, no solament en l'àmbit educatiu, segurament la tasca més coneguda i també més valorada, sinó en l'àmbit social i cultural.

Evidentment, no puc parlar de cent anys enrere, però sí que ho puc fer de trenta anys cap aquí amb força coneixement de causa, ja que vaig tenir la sort de presidir la junta de l'Associació de Pares i Mares de la Llar Infantil Les Cent Fonts durant set anys. Set anys que van ser durs i, moltes vegades, força feixucs, amb tota una sèrie de problemes que, fins i tot, van posar en perill la continuïtat de la Llar Infantil. Finalment, la situació es va redreçar gràcies a la bona predisposició de les persones que formàvem part de la junta, una magnífica junta per cert, i gràcies, pel damunt de tot, a la complicitat de les germanes i del personal docent. Aquella situació, amb els seus problemes, amb les seves inquietuds i amb els magnífics moments de convivència que solen proporcionar les situacions difícils, em va permetre establir uns llaços d'amistat que perduren encara i perduraran sempre. Van ser set anys plens de vivències positives en tot moment i dels quals en podríem desgranar una gran quantitat d'anècdotes que ens farien reviure situacions d'allò més variades com la d'aquell trist 23 de febrer del 1982 quan, en plena reunió de junta, apareix la germana Maria esverada i ens comunica el cop d'estat del tinent coronel Tejero. No cal dir que la reunió es va acabar de cop i tots vam estar pendents de ràdios i TV. O les sessions de "quina" que celebràvem als bars de Sant Hilari els diumenges a la tarda, o els dibuixos a carbó

d'en Jaume Met, d'en Toni Ruiz... o el festival que vam muntar a la discoteca, tots disfressats de mainada... Tot plegat per aplegar uns fons que ens permetessin tirar endavant un projecte en el qual tots crèiem perquè era la base indispensable per al futur dels nostres fills. Tampoc no puc oblidar els viatges a la Generalitat per mendicar subvencions o el logotip que ens va dissenyar a corre-cuita la Mireia i que encara aguanta després de vint-i-tres o vint-i quatre anys, o els flams de coco, les coques i la ratafia de la germana Maria, amb què acabaven inevitablement totes les reunions que manteníem setmana sí, setmana també. També recordo quan vam escampar quinze o vint "dumpers" de sorra pel pati. Els que estàvem acostumat a utilitzar el llapis i el boli i que les pales només les havíem vist en mans d'altres persones, vam quedar ben llomats per uns quants dies. Són algunes d'aquelles anècdotes que, amb tota seguretat, mai no oblidarem.

Les germanes han exercit la seva tasca educadora de manera exemplar en tot moment. El seu horari ha estat el de cada família i el de cada nen. La Llar ha estat en tot moment, i perdoneu, can "maitanquis", sempre amb un somriure, sempre amb una paraula amable als llavis, fins i tot per a aquells que, més d'una vegada, abusaven de la seva bona disposició. I les vacances? Quines vacances? Els pares i mares de Sant Hilari sempre han tingut un lloc, hivern i estiu, per deixar els seus fills amb tota la confiança del món i, moltes vegades, es tractava d'infants que ni tan sols estaven matriculats al centre, infants que hi tenien germans o, simplement, que pertanyien a altres centres educatius, mainada de Sant Hilari, al cap i a la fi. Mai no hi ha hagut un "no" per a ningú. Aquesta ha estat sempre la seva filosofia, una filosofia basada en el servei als nens i nenes, a les famílies i al poble.

I tot aquest servei s'ha dut a terme amb una professionalitat i amb una preparació dignes d'elogi tant per part de les germanes com per part del personal docent que, en tot moment, ha compartit aquesta manera de fer i aquest esperit de sacrifici. Puc afirmar, amb el coneixement de causa que us deia més amunt que, malgrat aquesta dedicació, encara han tingut temps per assistir cada any a

cursos de formació i d'actualització organitzats a l'estiu i al llarg del curs escolar per tal de no perdre pistonada i oferir un servei cada vegada millor. En definitiva, una implicació personal i institucional que serà molt difícil ja no de superar, sinó tan sols d'igualar. Em sento orgullós d'haver format part, petita part evidentment, d'aquest projecte i que les meves filles, la meva néta i la major part de la mainada de Sant Hilari també n'hagin pogut participar. De ben segur que la formació rebuda en aquells primers anys de la vida els va proporcionar i els proporcionarà la base per albirar un futur ple d'esperança i d'il·lusió.

No vull acabar sense donar les gràcies a les germanes amb qui vaig compartir directament aquells moments difícils i amb qui vaig mantenir una relació cordialíssima: la Núria Juvanteny, la Maria Crosas i la Carme Marín. Moltes gràcies a vosaltres i a tota la congregació per la vostra dedicació, per la vostra integritat i per la vostra vocació. La gent de Sant Hilari ha tingut la sort de poder-ne gaudir i, per què no, de treure'n profit.

La llavor que heu anat sembrant al llarg de tots aquests anys ha donat fruit, sens cap mena de dubte. Les bases que heu forjat en la nostra gent són unes bases sòlides, fermes i amb un segell de qualitat difícilment igualable. Heu aconseguit deixar petjada

en una societat cada vegada més complexa i cada vegada més exigent i això només és a l'abast de persones amb una qualitat professional i humana d'alt nivell. Només a l'abast de persones com vosaltres.

Ha estat tot un plaer i, alhora, tot un privilegi haver-vos conegut i haver pogut compartir penes, alegries i la tasca educativa diària. Diuen que les persones se'n van, però que les seves obres queden. No tinc cap dubte que restareu per sempre en el record de tots els hilariencs.

Germanes, molta sort i moltes, moltíssimes, gràcies!

Ara, l'Associació de Pares de Família de Sant Hilari Sacalm ha pres el relleu de les germanes i s'ha fet càrrec de la Llar Infantil "Les Cent Fonts". És, sens dubte, un gran repte i una gran responsabilitat que manifesta clarament la voluntat de servei de l'Associació vers el poble de Sant Hilari, en assumir el projecte com a propi i en cobrir una etapa de la vida escolar que, en aquest moment i amb tota seguretat, estaria completament orfe ja que, ara per ara, no hi ha altres opcions.

Com a pare, com a mestre i com a avi, els dono les gràcies i els encoratjo perquè el projecte que han assumit tingui continuïtat i segueixi contribuint a la formació de tots els nens i nenes de Sant Hilari, de la mateixa manera que les germanes vedrunes i l'equip docent ho han fet durant tants i tants anys. Amb la complicitat de tots plegats, de ben segur que es podrà aconseguir.

Xavier Colon i Auguet

Expresident de l'Associació de Pares de la Llar Infantil "Les Cent Fonts"

La Llar Infantil a través del temps

El "logo" de la Llar

El logotip de la llar va ser creat d'una manera molt ràpida. Va sorgir d'una manera espontània mentre feia temps, tot esperant una veïna, per anar a caminar.

Tot va començar una nit, quan ja estava mig endormiscada, que va arribar en Xevi d'una de les múltiples reunions que tenien quan presidia la Junta de l'Associació de Pares de la Llar i em va dir:

- Avui hem decidit que calia canviar el "segell" de les "Hermanes" i fer-ne un de propi amb el nom de Llar Infantil "Les Cent Fonts". Però volem que sigui una cosa diferent, no el clàssic de lletres o l'anagrama de la comunitat, tal com fins ara. A la propera reunió hem d'aportar idees. Em donaràs un cop de mà, oi?.

Suposo que devia contestar que sí, però vaig fer mitja volta i vaig tornar a dormir i del segell ja no me'n vaig recordar més fins la nit abans de la reunió, quan em va demanar si havia fet alguna cosa o si se m'havia acudit alguna idea. Em va caure com una pedregada, ja que no hi havia

pensat més i, per postres, havia quedat a dos quarts de set de la matinada per anar a caminar amb la veïna.

Em vaig llevar una mica més d'hora, perquè treballar de nit m'és impossible i, així que vaig agafar el llapis i paper, ja em va sortir el dibuix. Hi vaig fer tres mainades, un nen i una nena tot tenint en compte la coeducació que es practica a la Llar i el més petit que tant pot ser un nen com una nena perquè no hi hagués preferència de sexes. Així estaven empatsats.

Vaig deixar les lletres per a en Xevi, perquè no sabia si haurien d'anar a sobre, a sota o al voltant i, a més a més, no tinc la cal·ligrafia gaire florida.

Quan va veure el dibuix li va semblar bé, encara que només era una idea i s'havia de polir. Hi va escriure les lletres i el va portar a la reunió de junta.

La veritat és que no sé si hi havia altres candidatures, però quan va tornar de la reunió em va dir que havia agradat molt i que ja es va decidir tirar-lo endavant per utilitzar-lo com a logotip en tot allò que representés el centre. I que de polir-lo, res de res, ja que d'aquesta manera, amb les possibles imperfeccions s'assemblava més al treball de la mainada d'aquella edat, amb imperfeccions que s'han d'anar corregint al llarg de la vida. Vaig posar el crit al cel, ja que allò només era un esbós fet a corre-cuita. Però així es va quedar i encara és igual. No puc precisar amb exactitud quina és l'edat del logo, però calculo que ha de ser de vint-i-tres o vint-i-quatre anys. No sé el temps que encara durarà, però estic molt contenta de l'ús que se n'ha fet durant aquest anys. Crec que és una imatge simpàtica i que reflexa l'esperit d'aquest centre educatiu.

No vull acabar sense manifestant la meva satisfacció per haver pogut aportar un petit gra de sorra en aquest gran projecte que ha servit i està servint, espero que per molts anys, a tots els nens i nenes de Sant Hilari que, de ben segur, guarden un grat record del seu pas per aquesta institució.

Mireia Bosch i Pibernat

UN RECORD PER LES MESTRES QUE HAN PASSAT PER LA LLAR INFANTIL "LES CENT FONTS"

Procuraré recordar, de manera breu, les diferents mestres que han anat passant per la Llar Infantil "Les Cents Fonts" en els darrers 35 anys. Segurament me'n deixaré alguna o altra perquè han passat molts anys i la memòria, sense elements gràfics que la recolzin, de vegades té llacunes que costa recuperar.

Primer de tot he de dir que la Llar d'infants les Cents Fonts de les Germanes Carmelites de la Caritat tenia un altre nom, s'anomenava Nuestra Señora del Carmen. Era una escola dedicada exclusivament a nenes, però els nens hi podien anar fins als cinc anys, això sí, separats de les nenes. Hi havia les classes de nenes on la professora era la Gna. Teresa Colomer (acs), i les classes de nens, on la professora era la Gna. Maria Sellés (actualment és a Caldes). En aquella època, la comunitat de germanes encara era àmplia i les nenes rebien classes fins a 8è d'E.G.B. Més endavant l'escola va esdevenir mixta i es va convertir en un centre només d'Educació Infantil.

És en aquesta etapa que hi començo a treballar com a tutora de P4. Era l'any 1969. Des d'aleshores ençà hem mantingut en tot moment una bona relació i una estreta col·laboració amb el Col·legi Sant Josep i amb els seus mestres, tal com es pot veure en aquesta foto.

Mestres de la Llar i del Sant Josep en una celebració conjunta

També en aquesta època es fan càrrec de la coordinació pedagògica del centre les Gnes. Maria Crosas i Rosa Bota que pujaven i baixaven cada dia d'Arbúcies. La Pepita i la Gna. Rosa tenien al seu càr-

rec els infants fins a 3 anys, la Gna. Maria era a P5 i jo a P4. Més endavant es va incorporar a l'equip educatiu la Dolors Permanyer. D'aquesta manera, van passar una bona colla d'anys fins que es va tornar a formar una comunitat a Sant Hilari amb les germanes Carme Canals, Maria Crosas, Asensi, Núria Juvanteny, l'Àngels i l'Encarnació Sala que era la superiora.

Celebrant Santa Joaquina amb una xocolatada.

L'escola necessitava una reforma d'infraestructures, calia adequar les aules als infants i canviar el mobiliari. Aleshores vam estrenar una nova aula de 0 a 2 anys de la qual jo n'era la tutora.

Quan la Gna. Núria Juvanteny, directora pedagògica, va marxar, va arribar la Gna. Carme Marín que es va fer càrrec de la direcció. Un any més tard va plegar la Dolors Permanyer i començà l'Anna Sabatés. La Carme Cotillas s'incorporà a l'escola al cap de 3 anys quan l'Anna va marxar. També va marxar la Gna. Encarnació Sala i en lloc seu va venir la Gna. Assumpta.

A mesura que les germanes es van fent grans, s'integren al centre noves professionals. Entra a formar part de l'equip de l'escola la Dolors Llopis, que es fa càrrec de P3.

El juliol del 2007 les germanes deixen definitivament l'escola i el poble. Actualment l'Associació de Pares de Família de Sant Hilari Sacalm és la titular de la Llar Infantil "Les Cent Fonts" amb la voluntat manifesta de seguir donant un servei a la nostra mainada i al nostre poble. Darrerament, s'han incorporat a la Llar noves professionals com la Montse Obiols, la Toni Floriach, la Marta Valverde, l'Anna Moreno, la Maria Molas i la Marisa Buenavida. També tenim mestres especialitzades, que compartim amb el Col·legi Sant Josep, en les àrees de música, d'educació física, d'anglès... Això ha permès millorar les necessitats educatives dels infants i adequar-les als anys que estem vivint.

Carme Masó i Camprodon

ELS MÉS PETITS DEL COL·LEGI

Enguany els alumnes més petits de la Llar Infantil "Les Cent Fonts", els de 0 a 3 anys, han passat a formar part, junt amb els del Col·legi Sant Josep, de la gran família que formen els pares i mares de l'Associació de Pares de Família de Sant Hilari Sacalm (APFSHS), ara titular dels dos centres.

La Comissió de Pares i Mares de la Llar vol aprofitar l'avinentsa per agrair a l'APFSHS que els hagi donat l'oportunitat de continuar aquest projecte que, ja fa molts anys, van engegar les germanes vedrunes i que hagués estat una llàstima deixar passar l'oportunitat de desenvolupar-lo i fer-lo créixer encara més, ara que les germanes ja no hi són. No volem deixar de remarcar la gran tasca educativa i social que han portat a terme durant més d'un centenar d'anys i, la veritat, és un enorme orgull i alhora una gran responsabilitat prendre'n el relleu i encaminar-la cap al futur.

En l'actualitat, entre el matí i la tarda, comptem amb més de quaranta alumnes distribuïts en dos grups d'edat. Hem de ser conscients del servei que estem oferint a la gent de Sant Hilari, ja que representem l'única opció educativa del poble en aquesta franja d'edat i això ens esperona encara més a seguir treballant i a posar tots els mitjans que estiguin al nostre abast perquè la nostra mainada tingui l'educació que mereix.

Evidentment, tot aquest projecte no seria possible sense la tasca que desenvolupa l'equip

docent del centre, enguany augmentat. Una tasca sovint poc reconeguda malgrat l'elevat grau de dificultat i de compromís que suposa treballar amb nens i nenes d'aquestes característiques. És per aquesta raó que volem manifestar-los públicament el nostre agraïment, la nostra confiança i el nostre suport. Gràcies, doncs, a totes les professores per la vostra professionalitat i per la vostra dedicació en l'atenció dels nostres fills. Sabem positivament que volem el millor per a ells i aquest objectiu comú fa que pugueu comptar amb nosaltres en tot allò que us faci falta.

Després de les reformes fetes a l'estiu podem afirmar que les instal·lacions són adequades i compleixen els requisits necessaris per desenvolupar la tasca diària i totes aquelles activitats que en formen part. Evidentment, la feina no està acabada i seguirem millorant les infraestructures per tal d'oferir un servei cada vegada més acurat. Ningú no dubta que el marc on està ubicada la Llar és incomparable, al bell mig del poble, amb un pati molt gran i acollidor, ben assolellat a l'hivern i amb ombra a l'estiu. Tot això, acompanyat d'un hort i de jocs adequats a les diferents edats. Són aquells detalls que cal valorar i que ofereixen un segell de qualitat que, de ben segur, repercutirà positivament en l'educació dels nostres infants.

No volem acabar sense desitjar un Fel·liç Nadal i un magnífic any 2008 a totes les famílies del Col·legi Sant Josep i de la Llar Infantil "Les Cent Fonts".

La Comissió de Pares i Mares de la Llar Infantil "Les Cent Fonts"

EL MENJADOR ESCOLAR

En la nostra societat actual és impossible concebre una escola sense el servei de menjador. Aquest servei és fa imprescindible per als pares i mares que han de compaginar els seus treballs laborals amb la responsabilitat de ser pares i que en ocasions, significa que els seus fills dinin al col·legi.

Evidentment, un menjador mai no podrà substituir un àpat familiar però sí que un dels objectius que es proposa és oferir als nens/es un ambient tranquil, acollidor i semblant al que es respira a casa a l'hora del dinar. Però un altre dels objectius que es planteja és la qualitat dels aliments. No cal oblidar aquella dita de "Som el que mengem" tot i que darrerament, les tensions del dia a dia, l'estrès quotidià i altres circumstàncies fan que moltes vegades els pares no donin la importància que es mereix a la dieta dels seus fills. Els departaments d'educació i d'infància contínuament avisen amb campanyes del perill que comporta una mala dieta i de com augmenta cada any l'obesitat infantil però, malgrat els avisos, els pares encara no són prou conscients i continuen donant pastissos i llaminadures en excés als seus fills.

La Llar Infantil "Les Cent Fonts" ofereix servei de menjador tant per a l'alumnat de totes les edats com per als seus mestres i professors. Disposa d'una cuinera pròpia, la Sra Teresa Soler, que és l'encarregada de la cuina des de fa 8 anys i que prepara a diari tots els plats amb el material subministrat per l'empresa Escolarest. L'avantatge de disposar d'una cuinera és de gran importància, perquè suposa per als usuaris menjar àpats acabats de fer. A més, el servei no es limita, només, a proporcionar uns plats, sinó que s'ofereix un menú sa, complet, variat i equilibrat, preparat pels dietistes professionals de l'empresa contractada per l'escola.

Cada dia augmenta el nombre d'usuaris del servei de menjador i també, cada vegada són més petits. Hi ha alumnes fixos, d'altres fixos discontinus i els eventuals. Si en els anys venidors la quantitat d'alumnes continua creixent, el col·legi s'haurà de plantejar seriosament engrandir el menjador perquè no tindrem prou espai per a tots els alumnes. Cal mencionar que molts alumnes gaudeixen de beques de menjador.

Els nens i nenes del Col·legi Sant Josep utilitzen a diari les instal·lacions de la Llar Infantil "Les Cent Fonts" i mengen per torns rotatius en funció de l'edat. Comencen els més joves i progressivament fins als més grans. Hi ha 5 monitores que atenen, serveixen i vigilen els nens. Són la Carme Hortal, la Montserrat Canals, la Mª Àngels Moner, la Dolors Parcet i la Remei Espínola.

massa vegades, costa d'aconseguir a casa.

- ❖ **Els hàbits d'ordre.** L'avantatge de tenir monitores totalment vinculades al funcionament de l'escola és que s'apliquen i es dona continuïtat a totes les normes d'ordre, comportament i disciplina que es treballen a diari al col·legi (respecte vers els altres, fer fila durant el desplaçament, seure correctament, parlar amb un to moderat, ser polit durant els àpats...).

Tanmateix, durant el temps que resta abans de començar les classes de la tarda, els alumnes tenen l'opció de fer deures o bé, simplement, gaudir d'una hora d'esbarjo jugant al pati de l'escola sota la vigilància de les monitores.

La novetat més considerable d'enguany ha estat la incorporació per part del Consell Comarcal dels tiquets de menjador. Cada dia s'ha de lliurar el tiquet corresponent per poder quedar-se a dinar. Aquests tiquets es poden adquirir a través de Servicaixa.

Des d'aquí, voldríem aprofitar per a recordar-vos el gran valor que té el menjador escolar i la poca importància que li donem en el nostre dia a dia. Hem d'estar molt satisfets de poder disposar d'una cuinera pròpia i de l'ambient i el caliu que es respira a l'hora de dinar entre l'alumnat.

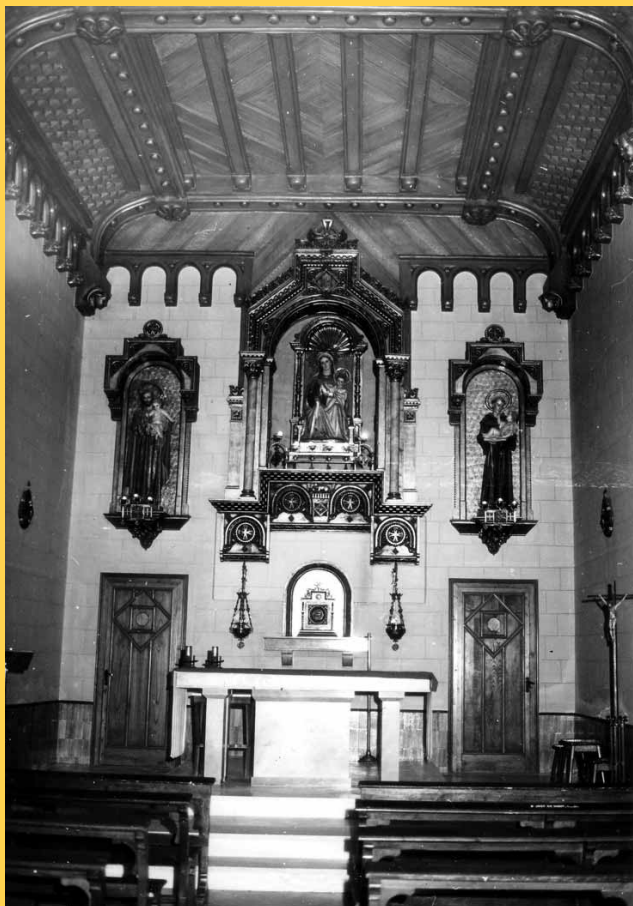
L'equip de monitores del menjador escolar

La Llar Infantil a través del temps

LA CAPELLA DEL CONVENT DE LES GERMANES CARMELITES

Seria un edifici simètric si no hi hagués un petit campanar d'espadaña, construït amb maó, a la construcció de la part oest, amb cara a migdia. El detall indica que allà hi ha una alta i espaiosa capella construïda, com tot l'immoble, l'any 1902 en terrenys de Francesc Martorell i Teresa de Saleta i dedicada en aquells moments a Sant Antoni de Pàdua. Això fou així perquè les germanes venien de l'antic hospital, on ara hi ha l'Ajuntament, que també tenia una capella a la devoció de l'esmentat sant. Més tard, la comunitat religiosa la dedicaria a la Verge del Carme.

El conjunt de la sòlida construcció fou cedit a la comunitat de monges Carmelites de la Caritat, amb la finalitat que tinguessin un bonic i ampli lloc de residència i per poder-se dedicar-se millor a l'ensenyament de les nenes de la població, tasca que havien iniciat ja l'any 1868, quan per primera vegada arribaren a Sant Hilari.

La capella fou beneïda el dia 14 de desembre de 1902 (ara ha fet 105 anys), amb l'assistència de molts fidels.

És d'un estil que podríem denominar eclèctic, o sigui molt difícil de definir, d'una sola i alta nau,

amb un to daurat que domina en tot l'edifici. Hi ha un sostre molt decorat amb motllures de guix que representen elements geomètrics, cares d'àngels i d'animals de color daurat. També l'interior del recinte mostra una total línia simètrica, tant en els elements decoratius com en la distribució dels espais.

Es veu que durant la Guerra Civil del 36 no va patir massa desperfectes i uns anys després la varen repintar en Joan Xandri i el seu fill Josep Mª Xandri, amb els colors que més o menys ara tenen. Durant una part de la Guerra les dependències de l'escola albergaren nens i nenes del poble en una única aula, ja que s'havien suprimit les escoles de monges i capellans i el que havia de ser la flamant escola pública (avui Guillerries) fou convertit en hospital. Segons expliquen alumnes que anaven a col·legi en aquells moments l'església sempre era tancada i no hi entrava ningú. També durant una temporada s'hi ubicà personal sanitari, principalment a la tercera planta

A l'actual església s'hi veneren tres sants. En la part central hi ha la Verge del Carme, ubicada en un espai interior, a l'esquerra Sant Josep i a la dreta St. Antoni de Pàdua.

En aquests moments tot l'immoble torna a ser de la família Ribot, després de la cessió que havien fet a la comunitat de monges. Avui té un ús molt limitat a algunes celebracions de casaments i a misses en dates molt concretes.

Àngel Serradesanferm i Valls

FOLKTALES FROM AROUND THE WORLD

The students of 1st of ESO prepared some folktales for the youngest in the school and we all had a great time. Here are the 4 folktales.

This was our audience when we went to represent our folktale

MR RABBIT

Once upon a time there was a rabbit that lived with his grandmother, in the forest. At home there wasn't any food, so Mrs. Rabbit decided to go for some food in the forest.

In the forest Mr. Rabbit met his friend, the otter. The otter invited Mrs. Rabbit to have dinner. The otter caught some eels in the river and they ate. Mrs. Rabbit thought it was easy to catch eels.

After dinner Mrs. Rabbit invited his friend the otter to his house. But Mrs. Rabbit didn't have any food, so he went to catch some eels in the lake, but he couldn't swim.

When the otter arrived at Mrs. Rabbit's house he couldn't find his friend, so he went to the lake, he jumped into the icy water and saved his friend. Then the otter advised him:

- Be yourself; don't try to catch any more eels.

Anna Brugué, Pau Miralpeix, Alba Pareja

THE OLD FATHER

This folktale is from Russia.

Once upon a time there was an old man in Russia who had four sons.

One day the old man said:
-I'll give you all my money if we can live with us.
-Ok, father. Go with me to my house.

Then after a short time the son said:
-Father, it is better that you take your bag and go to school in the next village.

In the forest he met a rich man riding a horse. The old man told him about his problems with his children.

-I feel sorry for you. I will give you a bag with something in it
-Why?
-You will see. Go with your children and tell them you hid a bag of money in the forest a long time ago.

The old man did what the rich man said. His sons took good care of him.

When the old man died, his sons wanted to see what was in the bag, but they only found glass inside. The old man knew how to fool his children.

And these are.

Marta Brugués (the son)
Pau Sastre (the old father)
Sònia Brugarola (the rich man)

The Sun and the Moon

This folktale is from Cuba.

Once upon a time there was the Sun and the Moon.

They lived in a cave but one day the Sun said:
-I'm the best! I'm the master of the universe! GO AWAY!!!

-Where can I go? I haven't got another house!
-Go into the sky there is a lot of space there!!!

The Moon hid behind the clouds. When the Sun saw the Moon in the beautiful blue sky, She got very angry.

-I'm very angry.
And she jumped into the sky. When the Moon saw the Sun he went away. Soon nobody saw the Moon. The people danced for the Sun. But the Sun wanted to find the Moon.

-Where is the Moon? I'm very sad.
The Moon was in the old cave. When the Sun came into the cave the Moon ran away.

From now on, the Moon and the Sun are taking turns sleeping in the cave. That's why the Sun shines during the day and the Moon at night.

Marta Frigola

Cristina Puigderrajols

Gabi Pereira

One more child

This folktale is from India. Once upon a time...

There was a rich woman who didn't have any children and wanted to have one.

Her neighbour, a poor woman, had twelve children.

She didn't have any money to feed all of her children.

The rich woman visited her neighbour and asked for one of her children, but she didn't accept.

She saw the children eating the soup in twelve holes in the floor.

Then the poor woman said, "Give me one more child and I will have and other hole".

In the end the rich woman put the bag of gold in the poor woman's hand and left.

The rich woman thought that she had to accept her situation.

Olga Rossell
Elisabet Fogueras
Gemma Garcia

VISITA AL MÓN DE LES PAPALLONES

El dia 24 d'octubre els alumnes de cinquè vam anar al Museu Guillerries a visitar l'exposició: "El món de les papallones".

Vam poder endinsar-nos en un món espectacular i vam aprendre un munt de coses sobre aquests animals. A continuació us se'n fem cinc cèntims.

Per començar el senyor Joan Contal, propietari de la col·lecció, ens va situar una mica. Les papallones són insectes, ja que compleixen amb les característiques que hem estudiat a classe sobre d'aquest grup d'invertebrats: tenen sis potes, el seu cos està dividit tres parts (cap, tòrax i abdomen) i poden volar. Un cop feta aquesta petita introducció

ja vam passar a veure les papallones. Primer de tot les catalanes.

A les nostres terres hi ha una gran varietat d'aquests insectes. Les podem dividir en dos grups: les diürnes, que tenen uns colors molt vius per atreure les femelles i les nocturnes, que tenen uns colors foscos per tal d'amagar-se i unes antenes molt grosses per poder seguir el rastre que deixen anar les femelles i poder-se aparellar. Tot i que no ens ho semblava, hi ha moltes més papallones de nit que no pas de dia. Això ens va estranyar molt i vam demanar el per què al senyor Joan. Ens va explicar que durant la nit hi ha menys depredadors i per tant és més difícil ser menjat i més fàcil sobreviure.

Després de veure la gran diversitat de papallones que existeix a casa nostra, vam passar a veure el cicle de la vida d'una papallona.

Les papallones passen per unes etapes molt diferents al llarg de la seva vida. Primer de tot són ous. Després erugues que es dediquen a menjar i a menjar per poder fer el capoll, que serà la següent etapa de la vida d'aquest invertebrat. Dins el capoll hi poden estar uns mesos transformant-se en la que ja serà la seva última etapa. Després de la metamorfosi viscuda dins el capoll ja tenim la papallona adulta. Aquesta papallona adulta s'aparellarà i tornarem a començar el cicle.

Després d'haver conegut les papallones de Catalunya i el cicle de la seva vida, vam poder passar a veure papallones d'arreu del món. N'hi havia del Canadà, de Madagascar, de la Índia, de les selves tropicals... Totes aquestes papallones tenien uns colors molt vius i algunes eren, podríem dir, gegants. Ens va agradar molt que el senyor Joan ens expliqués algunes anècdotes de com va caçar algunes de les papallones que havíem pogut veure. Va ser una visita divertida en la qual també vam

poder descobrir moltes curiositats sobre aquests insectes:

- ❖ Antigament es creia que els colors de les ales d'una papallona eren els que donaven la capacitat per volar.
- ❖ Una papallona adulta pot viure des de 3 dies fins a unes tres setmanes.
- ❖ Les papallones d'arreu del món han desenvolupat un munt de tècniques diferents per evitar ser menjades: n'hi ha que imiten una fulla seca i es converteixen gairebé en invisibles. D'altres han optat per imitar la forma i els colors d'altres insectes que són perillosos, com abelles, vespes, mosquits... La papallona Mussol, té dibuixades unes taques a les seves ales que recorden el ulls d'un mussol i quan els ocells que se les volen menjar ho veuen marxen espantats.
- ❖ La papallona Monarca del Canadà és capaç de fer un viatge de sis mil quilòmetres. Quan arriba al fred se'n va del Canadà fins a Mèxic i després torna cap al Canadà. Aquesta papallona pot viure mesos.

- ❖ La papallona més grossa de Catalunya està dins el grup de les nocturnes.

- ❖ Les papallones adultes no creixen. Quan surten del capoll ja tenen la mida final. Seran més grosses o més petites depenent de com fos de grossa l'eruga que es va tancar dins el capoll.

A més de papallones en aquesta visita també vam poder veure escorpins i taràntules de les selves tropicals, però això ja són aràcnids d'un altre paner.

LA BLANCANEUS I LES SET CASTANYES

Un curs més, els alumnes de sisè hem redactat un conte nou a partir d'un conte tradicional. La inspiració arriba amb una lectura que parla dels personatges dels contes més coneguts per a tothom, que estan avorrits perquè ningú els llegeix. Estan tan desesperats que pensen en canviar de feina, juguen a cartes per a passar l'estona, són bons i es volen tornar dolents,... A partir d'aquí, hem fet volar la nostra imaginació i amb idees de l'un i de l'altre aquest és el resultat. Com que no ha quedat gens malament, l'hem explicat als altres cursos i fins i tot l'hem il·lustrat, amb la col·laboració dels alumnes de tercer.

Hi havia una vegada una noia que es dedicava a collir castanyes i es deia Blancaneus. Vivia en una casa al mig del bosc feta de fulles seques i que tenia forma de bolet. Un dia, com acostumava a fer habitualment, va anar a buscar castanyes en una perxada i va trobar sis castanyes d'or i una de fusta.

De seguida es va adonar que les castanyes d'or eren màgiques i que cadascuna tenia un poder especial. Cada castanya va explicar quin era el seu do a Blancaneus. La noia, per poder-les reconèixer, va agafar un retolador permanent i les va marcar totes, com si les bategés, amb un nom de bolet.

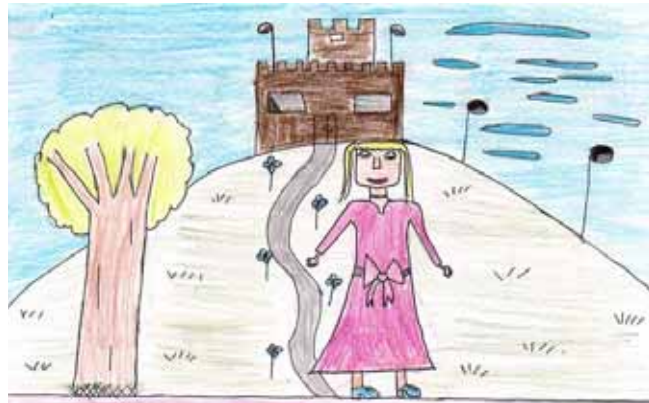
Les castanyes d'or van explicar a Blancaneus que la Mare Castanya estava tancada al castell de la Bruixa Castanyot i li van demanar que les ajudés a alliberar-la. Blancaneus va acceptar la missió i es va dirigir al castell.

Pel camí va trobar el llop de les set cabretes que s'emblanquinava les potes amb farina per poder enganyar a les cabretes. Aleshores ja va fer servir una castanya d'or, concretament la pinenca. La va tirar dins el sac de la farina i la farina es va convertir en xiclet, de manera que el llop hi va quedar enganxat.

A continuació, va trobar els tres porquets ben enfeinats fent la casa del germà gran. Uns metres més enllà, el llop treia el cap per darrera d'un arbre. Se'l veia amb ganes d'atacar en qualsevol moment. Blancaneus va agafar la castanya d'or anomenada rossinyol, la va rebotre a terra. La casa va quedar acabada de cop i els tres porquets s'hi van tancar per estar segurs.

Quan es feia fosc, va veure un castell molt il·luminat i pensant que era on hi havia engarjolada la Mare Castanya, s'hi va acostar. Va veure la Ventafores que ballava amb el príncep i el rellotge estava a punt de tocar les dotze. Va agafar la castanya pet de llop i en fer-la explotar el castell, va quedar a les fosques i una boira espessa va envair el lloc. Només es va poder escapar la Ventafores i va tenir temps suficient de tornar a casa.

L'endemà va decidir seguir buscant i només d'entrar al bosc va trobar a la Caputxeta que no sabia per quin camí tirar per arribar aviat a casa de l'àvia. Va agafar una de les castanyes que li quedaven a la butxaca. Era el ciureny. Va tirar la castanya enlaire i un dels camins va quedar marcat amb una fletxa.

La Caputxeta va marxar més contenta que un pèsol pel camí més curt i més segur. Tot travessant un prat d'herba espessa, va estar apunt de trepitjar en Patufet que havia perdut la bossa del safrà. La Blancaneus va posar la castanya ou de reig a la mà d'en Patufet i va aparèixer de nou la bossa de safrà que buscava. Ja es va veure salvat i va córrer cap a casa seva.

Li quedava només una castanya d'or, la que es deia trompeta de la mort. Quan va estar davant del castell de la Bruixa Castanyot es va posar la mà a la butxaca i la darrera castanya daurada s'havia convertit en la clau que obria la porta principal del castell.

Se li havien acabat els recursos màgics perquè li semblava que la castanya de fusta no tindria poders. De sobte va veure la Bruixa Castanyot que voltava pels afores del castell.

Li va tirar la castanya de fusta al cap, amb la intenció de fer-li mal, i la bruixa va quedar petrificada per sempre més. No va tardar ni un minut per salvar a la Mare Castanya.

I... conte contat...

...conte canviat!

EXCURSIÓ AL PLA DE LES ARENES

El dimarts 23 de novembre, els alumnes de primer i segon d'ESO vam anar a fer una ruta per l'entorn al Pla de les Arenes amb la companyia d'en Pitu de Tortadès que ens va guiar i ens va explicar com era i com és ara el Pla de les A

Ens vam trobar al Pla de la creu que és on hi ha el canvi de comarca de La Selva i Osona. Després de la presentació i d'observar alguns dels arbres que ens envoltaven, vam començar a caminar. Vam caminar una estoneta i després d'una forta pujada vam arribar a un petit pla on vam esmorzar per recuperar forces.

Vam continuar el nostre recorregut fins una casa antiga que es deia "La Talaia", construïda entre el 1400 i el 1500. Rebia aquest nom perquè la casa estava construïda en una talaia, que en català antic significava un mirador.

Trobada al Pla de la Creu

Després vam seguir el camí i vam arribar a una esplanada situada a uns 1100 metres sobre el nivell del mar, Plansescuques. Des d'aquí, es podia observar tot el Montseny amb El Turó de l'Home, Les Agudes i El Matagalls.

En Pitu ens va explicar que tots els boscos que veïem ara eren plantats de feia uns 50 anys. En la majoria hi ha havia *douglas*, una varietat de pi de creixement ràpid i de fusta de bona qualitat. Abans, en tots aquests boscos hi havia les artigues.

Les artigues eren plantacions que es feien els pendents de la muntanya. En les artigues s'hi practicava el guaret que consistia en plantar dos anys patates, dos anys blat i després deixar reposar la terra cinc anys. Es feia un sistema de roda de manera que quan es cultivava una terra se'n deixava reposar una altra.

Observant els boscos que abans eren artigues. Ara hi ha douglas.

Escoltant les explicacions d'en Pitu

Anant cap a la Font de l'Arç vam passar pel Pla de la Perera, que es deia així perquè hi havia una perera. Vam trobar petjades de senglar, molt abundants en aquesta zona i finalment vam arribar a la Font de l'Arç que va ser una de les primeres embotelladores de Sant Hilari.

Lavors vam anar a buscar la carretera i la vam travessar per dirigir-nos fins a les runes del Castell de Mascarbó, antiga casa fortificada que servia de vigilància. Després d'enfilar-nos pel mig del bosc vam arribar a les runes i molts vam quedar sorpresos ja que ens esperaven trobar-hi un "castell" en més bon estat de conservació. Allà en Pitu ens va explicar la llegenda del castell.

A continuació vam anar baixant fins arribar a una casa construïda al 1100 coneguda amb el nom de Can Formiga o Muntanya.

Allà vam dinar-hi però també vam visitar la mina de la casa, vam entrar i recórrer la casa de dalt a baix i vam tenir una bona estona per jugar pels voltants de la casa.

Un cop dinats vam agafar camí cap a la Font de l'Arç i vam poder observar com es duia a terme la plantació d'arbres de Nadal. Es planten quan són molt petits i no s'arrenquen fins que han passat de 5 a 10 anys.

Dinant a Can Formiga

Un cop vam baixar a la carretera en Pitu ens va deixar, ens vam acomiadar agraint-li la seva atenció i dedicació i vam baixar caminant fins a la Font d'en Gurb. Era l'hora de berenar i descansar una mica. Un cop a punt vam recollir les coses i vam acabar d'arribar a Sant Hilari baixant pel camí de sobre la Font Vella. Eren quasi les sis de la tarda, i encara que estàvem una mica cansats, ens ho vam passar molt bé i ja estem a punt per a repetir-ho.

Així va ser la nostra sortida al Pla de les Arenes amb la companyia d'en Pitu. Els alumnes de primer, juntament amb els de segon, i els de tercer i quart d'ESO que van fer la sortida el dijous 25, voldríem donar les gràcies a en Pitu per tot el temps que ens va dedicar, per les explicacions que ens va donar i per la paciència que va tenir amb nosaltres.

MOLTES GRÀCIES!!!

La **Boccia** és un esport paral·límpic, similar a la petanca, la pràctica de la qual està destinada a esportistes amb minusvalideses totals o parcials en les seves extremitats.

La Boccia és un esport originari de la Grècia Clàssica, recuperat en els anys 70 pels països nòrdics amb la finalitat d'adaptar-lo a les persones amb discapacitats. És un esport similar a la petanca i en ell únicament participen persones en cadira de rodes, amb greus afectacions per paràlisi cerebral i altres discapacitats físiques severes. És un joc de precisió i d'estratègia, amb les seves pròpies regles recollides en un Reglament Internacional.

Les categories són en funció del grau de discapacitat que pateixen els esportistes. Tots ells/es, greument afectats i per tant asseguts en cadires de rodes, llancen les boles amb les seves mans o peus, excepte els/as de la classe corresponent a la discapacitat més severa, que juguen amb l'ajuda d'una canaleta o rampa, sobre la qual el seu auxiliar diposita la bola una vegada escollida l'adreça pel esportista.

Existeixen proves individuals, per parelles i d'equips, sent un esport mixt en el qual els homes i les dones competeixen entre si.

Existeixen 7 divisions de joc que són:

INDIVIDUAL BC1: Juguen amb la mà (o peu), solen tenir problemes a l'hora d'agafar i llançar la bola, amb dificultats en la coordinació general i la força de llançament. Poden ser assistits per un auxiliar en tasques com; ajustar o estabilitzar la cadira de rodes del jugador/a, donar-li una bola i arrodonir-la. Aquestes tasques es faran sempre prèvia petició de l'esportista.

INDIVIDUAL BC2: Juguen amb la mà, encara que amb menys dificultats motrius que els esportistes BC1. Els jugadors no poden ser assistits per cap auxiliar.

INDIVIDUAL BC3: Persones amb una forta disfunció locomotriu en les quatre extremitats, amb dificultats per a sostenir, agafar o llançar la bola. Necessiten un/a auxiliar, que es mantindrà d'esquena al joc i que atendrà única i exclusivament a les indicacions del jugador/a. Aquests esportistes també utilitzen material auxiliar per al llançament de la bola del tipus d'una canaleta o rampa.

INDIVIDUAL BC4: Jugadors amb disfunció locomotriu severa de les quatre extremitats, combinada amb un pobre control dinàmic del tronc. El jugador haurà de demostrar destresa suficient per a manipular i llançar la bola al terreny de joc, encara que mostrarà dificultats a l'hora de sostenir i llançar la bola, combinada amb poca coordinació a l'hora de portar a terme aquest moviment. No podran ser ajudats per cap auxiliar.

PARELLES BC3: Els jugadors han de pertànyer a la divisió BC3. Cada jugador/a pot ser assistit per un auxiliar.

Alumnes d'ESO 3

PARELLES BC4: Els jugadors han de pertànyer a la divisió BC4 .

EQUIPS: Jugadors classificats per a jugar en les divisions BC1 i BC2. Cada equip constarà de tres esportistes en pista, dels quals almenys un d'ells haurà de ser de la divisió BC1.

Un joc de boles de bocce està compost per 6 boles vermelles, 6 boles blaves i 1 bola blanca o bola diana. Les mesures seran de 270 mm. (+/- 8 mm.) de circumferència i 275 gr. (+/- 12 gr.) de pes. La Pista: La superfície ha de ser plana i llisa com el sòl d'un gimnàs. El terreny de joc amida 12'5 m. x 6 m. i el sòl preferentment és de fusta o sintètic, materials habituals en els poliesportius. L'àrea de llançament es divideix en 6 boxes de llançament des de on el jugador/a haurà de llançar sense que cap part del seu cos o de la cadira trepitgi les línies.

DESENVOLUPAMENT DEL JOC

Sempre comencen vermelles i després d'un torn de blaus, els torns de llançament van variant sempre inversament a la situació de les boles, això és, llança sempre aquell que vagi perdent. El competidor que deixi la bola de color més propera de la bola blanca/diana anotarà un punt per cadascuna de les boles que es trobin més properes a la blanca que la més pròxima de les del contrari. En finalitzar els parcials, els punts obtinguts en cadascun d'ells se sumaran, sent guanyador el qual més punts hagi sumat. En el cas d'obtenir-ne la mateixa puntuació, es juga un parcial de desempat . En el conjunt de partits, els punts anotats en el desempat no contarán en el marcador del jugador en

aquest partit; sinó que serviran únicament per a determinar el guanyador.

Divisions Individuals

En les divisions individuals, un partit constarà de 4 parcials excepte en el cas de produir-se un empat. Cada jugador inicia dos dels parcials controlant la bola blanca/diana alternant aquesta funció entre els jugadors. Cada jugador rep 6 boles de color. Divisió per Parelles: En la competició per parelles, un partit estarà compost per 4 parcials excepte en aquells casos que es produïa un empat. Cada jugador inicia un parcial amb la bola blanca.

Cada jugador rep 3 boles de color. Divisió Equips: En la divisió per equips un partit estarà compost per 6 parcials, excepte en el cas d'empat. Cada jugador iniciarà un parcial llançant la bola blanca. Cada jugador rebrà dues boles i el capità de cada equip selecciona al jugador més indicat per a llançar a cada moment.

Cristina Serra i Laia Parareda
3r ESO

SETMANA DE L'ENERGIA AL COL·LEGI SANT JOSEP

Durant el mes d'octubre, exactament la setmana del 22 al 28, tots els alumnes, des del més petit fins al més gran, vam participar a la Setmana de l'energia, proposada per l'ICAEN que és l'Institut Català d'Energia.

La setmana de l'energia va néixer l'any 2003 com una iniciativa per a conscienciar la ciutadania catalana per millorar la gestió energètica i promoure una utilització més racional i eficient de l'energia. Enguany el lema de la setmana de l'energia era **"La qüestió és estalviar"**. Tots tenim un paper important a l'hora de construir un nou model energètic més sostenible que doni lloc a una societat més saludable en el seu consum d'energia. Per tant des de l'escola també hem dut a terme diferents activitats per tal de conscienciar als més petits d'estalviar energia i de com utilitzar els recursos naturals.

Tots els **cursos de Primària** vam llegir i comentar els consells pràctics per prevenir el canvi climàtic que tenim escrits a l'agenda escolar. A cycle inicial vam treballar la necessitat de no malgastar energia (és millor abrigar-se a casa quan es té fred que apujar la calefacció; dutxar-se, en comptes de banyar-se; o que cal apagar el llum quan se surt cada cop d'una habitació,...). A cycle mitjà vam parlar de les energies renovables i no renovables. Els alumnes de cycle superior vam buscar notícies sobre energia que trobàvem en els diaris durant la setmana.

A més, passada la Setmana de l'Energia els de Cycle Superior van anar al Parc de Sa Riera de Tossa de Mar per treballar temes energètics i mediambientals. Ens van explicar que abans el lloc on està ubicat el parc era un abocador. Les deixalles que hi havia es varen aplanar i cobrir amb terra. Llavors s'hi van plantar arbres de fulla caduca.

També s'hi va construir una bassa artificial que rep l'aigua de la depuradora, tot i que després d'haver fet un tractament amb llum ultraviolada i una filtració per descarregar-la de nutrients. L'aigua depurada que ha d'anar a la bassa es propulsa amb un molí de vent. A la bassa hi viuen espècies vegetals (canyissars, nenúfars,...) i animals (tortugues, ànecs, gambúsies, larves d'insectes...). També vam anar a una altra part del parc on hi ha uns quants arbres que tenen més de tres-cents anys de vida i que estan considerats arbres

testimoni. Vam veure un pi, una alzina, una alzina surera i un roure. El pi era l'arbre que tenia menys salut. Al roure, fa poc, se li va trencar una branca molt grossa a causa del vent. Ens van dir que en aquest roure monumental hi havia instal·lada una plataforma que s'hi accedia amb una escala i que servia per als músics. Es va treure tot per evitar perjudicar l'arbre.

A més vam visitar la deixalleria, que és molt semblant a la de Sant Hilari. El que ens va cridar l'atenció va ser el contenidor del paper i el cartró, que és tancat i té una premsa que comprimeix el material de manera que pot emmagatzemar cinc tones.

Una altra activitat va ser sobre energia. Ens van ensenyar joguines que funcionaven amb energia solar. El joc de les monedes energètiques va servir per comprovar com una bombeta de baix consum té menys despesa energètica. La bombeta de baix consum va funcionar més estona i va necessitar només una sola moneda i la bombeta normal va gastar tres monedes. Vam poder fer funcionar diferents tipus de bombetes, amb diferents consums, per adonar-nos de les que són més recomanables. També ens van parlar de que els electrodomèstics estan classificats per classes (A, B,...fins a la G). Són més recomanables els de classe A i B perquè no gasten tanta energia, tot i que poden ser més

cars a l'hora de comprar-los. La monitora va insistir moltíssim en la necessitat d'estalviar energia.

I per acabar, us expliquem l'activitat que ens va agradar més. Vam visitar la gossera, ens van

deixar portar gossos a passeig i vam poder tocar uns cadells!. Tot plegat per conscienciar-nos de la quantitat d'animals abandonats i de la necessitat de la tinença responsable d'animals de companyia.

Setmana de l'Energia

Tots el **cursos de Secundària** vam assistir a una xerrada del Sr. Josep Mª Xandri el qual, molt amablement, ens va explicar molts dels seus invents i, fins i tot, ens en va portar algun. A més a més, els alumnes de 1r i 2n d'ESO vam fer una visita guiada a la deixalleria de Sant Hilari, que ens va servir per adonar-nos que si no fem la recollida selectiva de les deixalles gastem molta energia innecessàriament.

VISITA A LA DEIXALLERIA DE SANT HILARI

El dijous 25 d'octubre, a la tarda, els alumnes de 1er, i 2n ESO vàrem anar a fer una visita a la deixalleria del poble, aprofitant que era la Setmana de l'Energia.

La deixalleria és una instal·lació que permet fer la recollida selectiva d'aquelles fraccions de residus municipals per a les quals no hi ha un sistema de recollida domiciliària. D'aquesta manera amb un simple cop de cotxe o un petit passeig, els veïns poden classificar ells mateixos els diferents tipus de residus domèstics

que no han pogut llençar i dipositar-los selectivament, és a dir, en contenidors separats.

A la deixalleria hi ha diferents contenidors on podem portar radiografies, fluorescents, coles, vernissos, tòner de l'impressora, electrodomèstics, aparells d'informàtica, piles, roba, ferralla, runes, mobles, embalatges de plàstics, pneumàtics, productes de l'automòbil, olis minerals o vegetals. Són materials que o es poden reciclar o bé que són tòxics i perjudicials per el medi ambient pel que han de rebre un tractament especial, i no s'han de llençar a les escombraries.

Residus municipals especials	Residus municipals valoritzables
Pneumàtics Làmpades fluorescents Bateria Dissolvents Pintures i vernissos Piles Frigorífica Olis minerals usats Olis vegetals Radiografies Aerosols Pesticides	Paper i cartró Vidre Envasos Ferralla Fusta Tèxtil Ferralla electrònica Vidre pla Pa sec Cables elèctrics Ampolles de cava Runes i altres residus de la construcció Restes de poda Voluminosos

Ens van explicar com es reciclen alguns objectes:

Les **neveres**, com que porten gas i olis contaminants, i que per tant no s'han de tirar al bosc perquè aquests gasos són perillosos, de la deixalleria els porten a

Manresa on els hi treuen l'oli i el gas que porten i això mateix passa amb els televisors.

Els **pneumàtics** que estan en bon estat els reciclen, però dels que estan en molt mal estat en fan quitrà.

Els **fluorescents**, per reciclar-los, els treuen una pols que porten a l'interior. Si es trenquen ja no es poden reciclar.

Després, també ens van ensenyar els diferents contenidors que hi ha. Podem trobar-hi el de voluminosos, el de fusta, el de paper i cartró, el d'envasos, el de runa, el de ferralla, el de roba, el de vidre, el de vidre pla, el de piles...

En el de **voluminosos**, hi ha objectes grans, aquests objectes no es reciclen. Ho agafen tot i ho incineren o trituren els PVC (derivats del petroli).

Roba. Ha d'estar més o menys en bon estat que després es dona als necessitats.

Aerosols. Poden explotar i porten gas en verí.

Pa sec. El donen a una casa de pagès.

Tòner. Cartutxos d'impressores o fotocopiadores.

Fusta. S'hi tiren objectes de fusta que no estiguin entapissats. El ferro i els claus d'aquests objectes es treuen amb uns imants. Després trituren la fusta i se'n fan aglomerats.

Paper i cartró. Bàsicament el desfan, el posen en cintes que el mullen, el pressen i després en tornen a fabricar, és a dir el reciclen.

Plàstics i envasos. Brics (PET) i plàstic que no sigui PVC.

Matalassos. Els que són de llana es reciclen.

El **vidre** d'envasos es recicla, com ampolles de cava que el fonen i en tornen a fer vidre. Per el vidre hi ha dos contenidors; el de vidre prim i blanc i, el de vidre d'envasos de color.

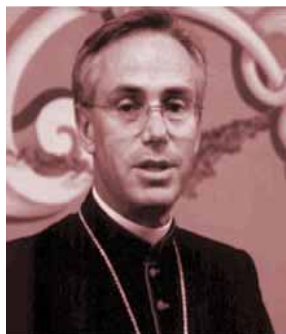
Runa. Es recicla, en fan grava, sorra i balastre (grava i pedres) sempre que sigui runa neta. Grava gruixuda per al bosc. Si les empreses en volen portar han de pagar.

Ferralla. Se separa el ferro de la goma i el fil elèctric.

Restes de poda. Per fer compost per a les plantes.

Totes aquestes coses són les que podem portar a la deixalleria, però només se'n poden portar petites quantitats perquè si no, saturem els contenidors i de seguida queden plens.

Arnau Casas, Elisabet Fogueras i Olga Rossell

ROMÀ CASANOVA I CASANOVA BISBE DE LA NOSTRA DIÒCESI

Nasqué el dia 29 d'agost del 1956 a Deltebre (Baix Ebre), Bisbat de Tortosa. Va fer els estudis de teologia al seminari de Tortosa. Fou ordenat prevere el dia 17 de maig del 1981. Completà la seva formació eclesiàstica amb la llicenciatura en teologia en la Facultat de Teologia de Catalunya. El 13 de juny del 2003 fou nomenat Bisbe de Vic pel Sant Pare Joan Pau II. Fou ordenat Bisbe, prengué possessió canònica de la seu de Vic i inicià el seu ministeri episcopal a la diòcesi el dia 14 de setembre del 2003. Ha estat designat delegat de la Conferència Episcopal Tarraconense per a les missions. És membre de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola.

A quina edat va pensar que li agradaria dedicar-se a la vida religiosa?

Cap als 16 anys em vaig començar a plantejar el meu futur. M'agradaven les Matemàtiques, però em vaig decantar pel estudis de Teologia. Vaig sentir una crida interior i vaig veure clar quin era el meu camí.

Què va fer llavors? On es va formar?

Vaig ingressar al seminari de Tortosa i vaig ser ordenat prevere als vint-i-cinc anys.

Va tenir molts dubtes?

No, en cap moment.

Quines són les seves atribucions com a Bisbe d'una diòcesi?

Les visites pastorals per les parròquies de la diòcesi, entrevistar-me amb els rectors i mossens, visitar els malalts...

La família el va recolzar?

Sí, en tot moment.

Li agradaria arribar a ser Papa?

No, de cap manera. Bé, tampoc no m'ho he plantejat mai, però no. Significa un canvi total en la vida i massa responsabilitat.

Coneix personalment el Papa?

Sí. Puc dir que és una persona molt encantadora. Té una mirada de nen, però és molt intel·ligent i culte.

Quina és la seva agenda d'un dia qualsevol?

M'aixeco a quarts de set del matí. Esmorzo i faig una hora de pregària. Estic al despatx episcopal per atendre qualsevol qüestió. Després dino. Una hora més de pregària. Torno al despatx. Faig la missa de les set i em preparo per anar a dormir. Un dia a la setmana tinc classes d'anglès. I, per descomptat, rebo moltes visites.

Té un sou? D'on surt?

Sí, surt del Bisbat.

Alumnes d'ESO 4

On viu? Amb qui?

Al Palau Episcopal de Vic amb el meu secretari, el secretari de l'antic Bisbe i dues religioses que ens cuiden.

Té temps lliure per als seus hobbies? Quins són?

No. Estic molt ocupat i mai no tinc temps lliure, però de tant en tant puc anar a la muntanya d'excursió, ja que m'encanta.

Quins contactes manté amb la família?

Sempre que puc vaig a veure'ls, però si no, ells també vénen sovint.

El dia de Nadal, pot dinar amb ells?

No. Tot i el que diu el refrany "Per Nadal cada ovella al seu corral" m'és impossible estar amb els meus. El "meu corral", evidentment, és el Palau Episcopal.

Vostè ve de les terres de l'Ebre. S'ha trobat foraster a la Plana? S'enyora del seu poble?

Mai no m'hi he trobat com un estrany. Al contrari, tothom m'ha acollit molt bé. De totes maneres, tampoc no tinc temps d'enyorar-me.

Aquesta escola no havia rebut mai la visita d'un Bisbe. A què es deu aquesta avinentesa?

Des que sóc Bisbe, em vaig proposar de visitar totes les parròquies que pertanyen al Bisbat de Vic, que són unes 240. El fet que estigui a l'escola és perquè m'interessa molt l'opinió dels joves i perquè el Sant Josep és un antic col·legi episcopal. D'altra banda, m'agrada molt el contacte amb la gent jove.

Els joves d'avui, tret d'algunes excepcions, no anem a missa. Com valora aquest fet?

Crec que seria molt bo que els joves hi anessin, però entenc que, dissortadament, és una cosa que no està de moda, ni molt menys. Seria important que dedicéssim més temps a la religió i entenguéssim el significat de la missa, que va més enllà d'un simple sermó.

Senyor Bisbe, en nom de tots els companys de 4t d'ESO, moltes gràcies pel temps que ens ha dedicat. Guardarem un grat record del seu pas pel Sant Josep

Alumnes de 4t. d'ESO

28 de novembre del 2007

	Pàgina
DAVANTAL	1
TALLER DE PANELLETS	2-3
VISITA AL SANT JOSEP	4-5
VISITA A L'AULA D'INFORMÀTICA	6-7
LA CUINA D'EN VADÓ	8
HALLOWEEN	11-12
HISTÒRIA D'UN PARELL DE LUPES	13-14
SOBRE EL FRACÀS ESCOLAR	15-16
SORTIDES DE CICLE MITJÀ	19-22
MONOGRÀFIC: LA LLAR INFANTIL "LES CENT FONTS"	23-33
ENGLISH CORNER	35-38
PAPALLONES	41-42
BLANCANEUS	43-44
SORTIDA AL PLA DE LES ARENES	45-46
LA BOCCIA	49-50
LA SETMANA DE L'ENERGIA	51-52
ENTREVISTA AL SR. BISBE DE VIC	53-54

- ♦ El Butlletí del Col·legi Sant Josep és una publicació oberta a tothom que està coordinada per un consell de redacció format per alumnes i professors. El Col·legi Sant Josep no subscriu, necessàriament, les opinions expressades pels autors dels treballs o dels articles publicats al Butlletí.
- ♦ Donem les gràcies a tots els col·laboradors. Ells fan possible l'edició d'aquest Butlletí.

La Hispano
VIATGES EN AUTOCAR

SERVEIS REGULARS I DISCRECIONALS

Ctra. de Vilablareix, s/n - Urb. Torre Mirona

Tel. 972 24 50 12 - Fax 972 24 56 38

www.hispanohilarienca.com

17190 SALT (Girona)

Amb el suport de:

**Ajuntament de
Sant Hilari Sacalm**

Diputació de Girona